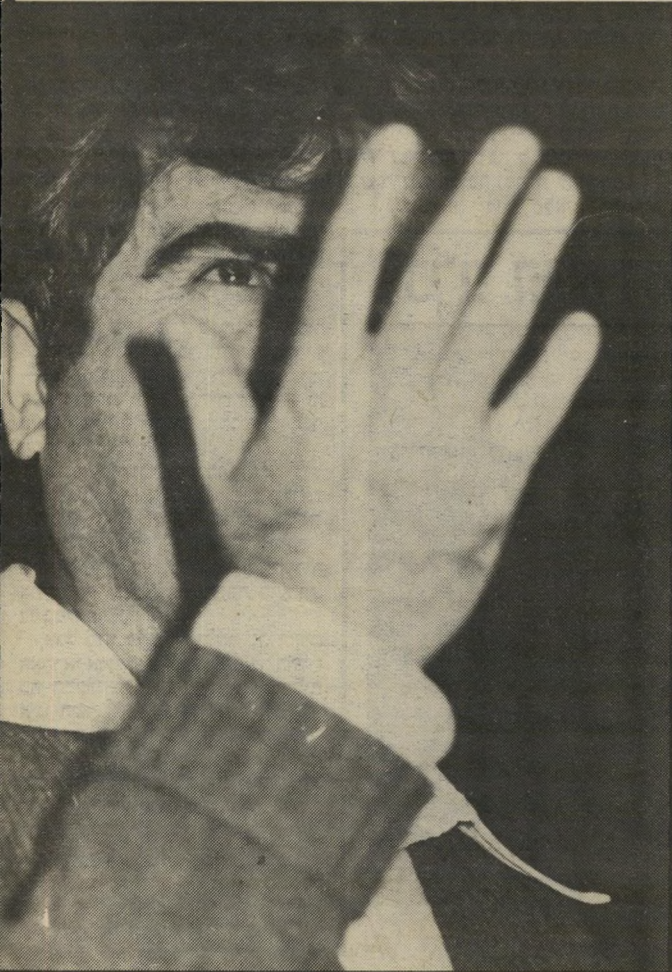

מיכלה מפלגת אהרון אבו-חצירא, מנהיג תמ"י, ששפרן נמנה עם חברי הנהלתה. מחלקי הפרס שקלו לא לתת אותו לשפרן, משום חברותו בתנועה.

חבר שנבגד שר-החינוך והתרבות זבולון המר, חברו לספסל-הלימודים ולפעילות במפד"ל של שפרן. בקרוב מאוד יידרש המר להשיב על סידרת שאלות שיציג שפרן.

את המיכתב ממליץ, הוא רתח מועם. ובית-סיפרו אומנם קיבל לכסוף את פרס-החינוך, הנשיא לחץ את ידו, כשהמר מציץ בשניים ומחייך, אבל העניין לא הסתיים. הפרק הוא מרתק עוד יותר. שפרן נדהם מכך שמייחסים לו חשדות פליליים בגלל שיחות עם עיתונאים, וערכ חלוקת הפרס הוא ניגש למנכ"ל מישרד-החינוך והתרבות, אליעזר שמואלי, ודרש הסבר. שמואלי חתם על המיסמך (למעלה). המאשר, בעקיפין, כי ניסו לפגוע בשפרן, שמואלי גם אישר, בכתב-ידו, "אני רואה כבטלים את הקטע הנוגע".

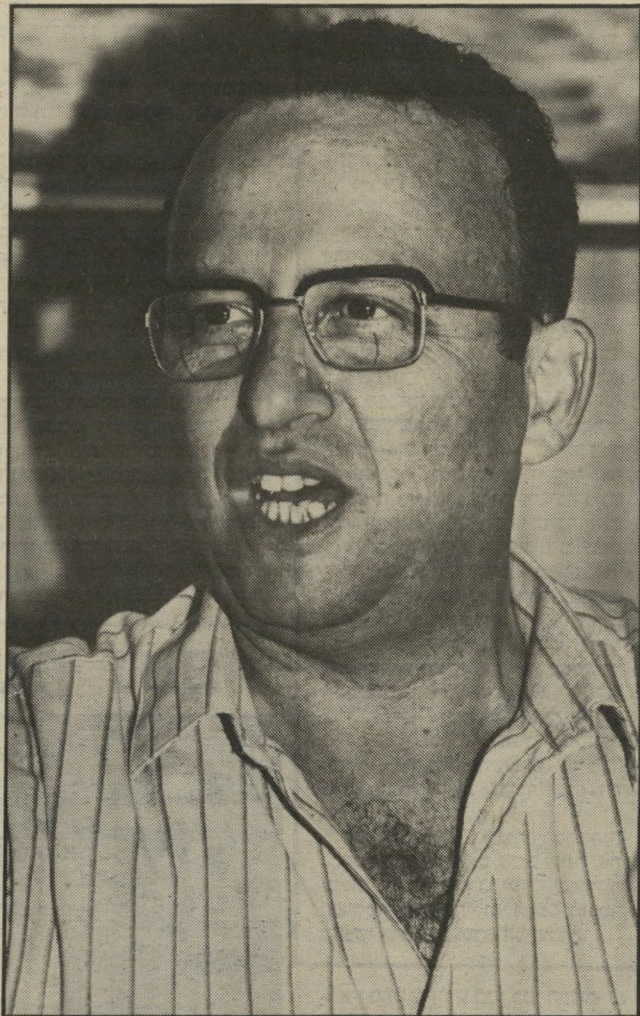
כרוח הסודי שלו תוקף יונאי את מיכנה הוועדה והרכבה, שיטת עבודתה וכמוכן, את מסקנותיה. עבודת הוועדה המחוזית היתה מרושלת. חברה לא השתתפו בביקורים ובדיונים. פרטוקולים לא נרשמו כהלכה. החבר רים לא ידעו את סמכויותיהם ואת תפקידם. קובע ינאי. במקום אחר הוא מספר: חברי-הוועדה הסכימו לסדר, שלפיו היושבראש, ישראלי, רושם את הדברים לאחר מעשה. וכן הלאה וכן הלאה. ואחריכך פירט יונאי את העונשים שהוא ממליץ להטיל על מי שלקחו חלק בתרגיל הלא-חינוכי. לגבי שפרן נרמז, לא פחות ולא יותר שהוא חשוד כמעשים פליליים.

עניין של בחירות

שפרן לא ראה את דוח יונאי, הוא אפילו לא הוזמן למסור את גירסתו לפניו. אך אחרי שהוא קיבל

רגע הניצחון מנהל בית-הספר התיכון רוגוזין באשדוד, בצלאל שפרן, מקבל מידי הנשיא הרצוג את פרס החינוך. בטקס שנערך במישרד-הנשיא. זבולון המר מביט בשניים.

גיבור העלילה בצלאל שפרן, מנהל בית-הספר העל-היסודי-הדת-המקין על-שם רוגוזין באשדוד. הוא איש נמוך קומה, המתבל את דבריו בפסוקים מהמקורות.

ראש המזכירות הפרגונית במישרד החינוך, רודי פור, שהוא מס' 3 במישרד. שפרן ררש חקירה. פור נענה לבקשת שפרן, ומינה את יוסף יונאי, מנהל מחוז ירושלים, לחקור מה קרה בדורים.

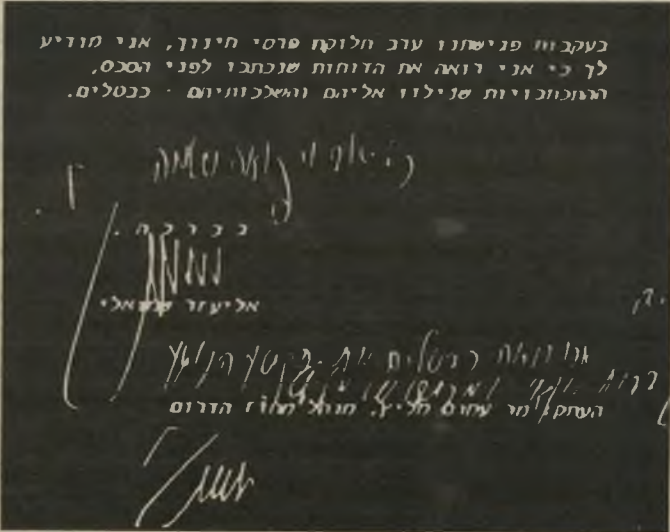
יונאי סיים את חקירתו בתחילת חודש דצמבר 1983, ריווח על מסקנותיו לפור, שהעביר כמקובל את הממצאים למליץ וביקש ממנו שיפעל כנדרש.

מליץ שיגר מיכתב לשפרן בסוף חודש ינואר השנה, מיכתב שבו הוא נוף בשפרן על התנהגותו. אחת הדוגמות: השתמשת בדרכים לא מקובלות ובמשאבים כספיים, לצורך הפעלת מערכת-קשרים עניפה מאוד, בכתב ובעל-פה, לרבות שיחה עם עיתונאים ללא קבלת רשות. כדי להציג את טענותיך על-סמך מידע לא כרוק, בשלבים שההכרעה עדיין לא התיקבלה.

שפרן הבין את הרמז. כאשר ביקר כתב העולם הזה בבית-הספר באש-דוד, אמר לו שפרן: "אסור לי לדבר. לצלם אותי אני לא יכול למנוע ממך, אבל לדבר לא מאפשרים לי".

יתכן שלהתכתבות זו לא היתה כל חשיבות, אלמלא הפך דוח יונאי לדוח שסווג כ"סודי ביותר".

איש לא ראה אותו, מלבד המחבר (יונאי) ומי שקיבל אותו — פור. אפילו שפרן לא הורשה להציץ בו. להעולם הזה הגיע צילום מהדוח השמור ביותר במישרד-החינוך-ההתרבות. כרוח יונאי מתברר, שאכן אישיותו של שפרן היא שעמדה במרכז הדיונים בוועדת-הפרס. "אנו מודעים לעובדה שהאיש העומד בראש המוסד המומלץ על ידינו הוא שנוי במחלוקת, אך מטעמים מוסריים החלטנו לא להעניש את העשייה החינוכית הנעשית בבית-הספר, שלגביה לא היו חילוקי-דעות, ושהיא ראויה לכבוד ולהערכה", כתבה ועדת-הפרס.

הדוח הסודי מנכ"ל מישרד-החינוך והתרבות, אליעזר שמואלי (מימין), הסתבך במרשת הענשת המנהל רק בסופה.